

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 679/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienuku 5433/40, Bratislava, IČO 36 677 175, proti uzneseniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. XX Gpt 8/24/1000-9 z 23. augusta 2024 a uzneseniu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 11/23/1000-30 zo 14. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Uznesenie navrhol zrušiť vrátane napadnutého uznesenia prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa sťažovateľa.

2. Uznesením prokurátorky bývalého úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry č. k. VII/3 Gv 11/23/1000-30 zo 14. marca 2024 bolo sťažovateľovi a ďalším osobám podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre majetkovú trestnú činnosť, vo vzťahu k sťažovateľovi v bode 1 pre zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom v čase skutku a v bode 2 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona,

keď sťažovateľ a ďalšia obvinená osoba ako osoby oprávnené konať za obchodnú spoločnosť MH Manažment, a.s., Turbínová 3, Bratislava, IČO 50 088 033, ktorá je právnym nástupcom Fondu národného majetku Slovenskej republiky, v úmysle zadovážiť Advokátskej kancelárii JUDr. Radomír Bžán, s.r.o., Námestie Ľudovíta Štúra 2, Bratislava, IČO 36 861 227, Advokátskej kancelárii ECKER-KÁN & PARTNERS, s.r.o., Námestie Martina Berku 9, Bratislava, IČO 35 886 625, a Advokátskej kancelárii DVORECKÝ & BOHUNICKÝ s.r.o., Grosslingová 50, Bratislava, IČO 35 967 421, neoprávnený majetkový prospech v súvislosti s verejným obstarávaním právnych služieb, konali pri verejnom obstarávaní v rozpore s viacerými ustanoveniami zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) a aj napriek upozorneniu zo strany Úradu pre verejné obstarávanie rozhodnutím č. 11712-6000/2014-ON/357 z 22. decembra 2014 uzavreli s predmetnými advokátskymi kancelármi zmluvy o poskytnutí právnych služieb č. 712/2015 z 3. februára 2015, č. 710/2015 z 3. februára 2015 a č. 711/2015 z 3. februára 2015, ktoré nezverejnili v súlade s podmienkami zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov a v rámci ktorých a v rozpore so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z osobitných právnych predpisov [napr. § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, § 81 písm. e) Zákonníka práce, § 19 ods. 6 a § 30 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ďalších povinností vyplývajúcich z ďalších osobitných právnych predpisov] objednali poskytnutie dodatočných právnych služieb, za poskytnutie ktorých boli popri dohodnutých tarifných odmenách uhradené aj podielové odmeny v rozpore s dobrými mravmi, čím tak spôsobili poškodenú obchodnú spoločnosť MH Manažment, a.s., škodu na majetku v celkovej výške 23 127 075,60 eur a ktorých konanie smerovalo k spôsobeniu škody vo výške 87 209 741,06 eur, k čomu v dôsledku zníženia podielových odmien nedošlo. Sťažovateľ (a spol.) podal proti napadnutému uzneseniu prokurátorky špeciálnej prokuratúry sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, ktorú generálny prokurátor vrátane sťažnosti ďalších spoluobvinených uznesením č. k. XX Gpt 8/24/1000-9 z 23. augusta 2024 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie prokurátorky špeciálnej prokuratúry za „*nedôvodné, nepreskúmateľné a arbitrárne z dôvodu, že skutky v bode 1 a bode 2 výrokovej časti uznesenia nie sú trestným činom, pri jeho vydaní nebola rešpektovaná zásada stíhania len zo zákonných dôvodov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného poriadku, zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku ergo je nezákonné*“. Tento svoj názor sťažovateľ podporil viacerými argumentmi ako napríklad, že (i) za celý proces verejného obstarávania bola zodpovedná odborne spôsobilá osoba, ktorou bola obchodná spoločnosť Procure Advisory Partner, s.r.o., Jelenia 1, Bratislava, ktorá bola (ii) z dôvodu zabezpečovania procesu verejného obstarávania odborne spôsobilou osobou a nebolo potrebné, aby do procesu verejného obstarávania osobne zasahoval, vo výsledku potom ale absentuje jeho úmysel zadovážiť neoprávnený majetkový prospech pre rôzne advokátske kancelárie ako ním sledovaný výsledok procesu verejného obstarávania, (iii) vo vzťahu ku skutku popísanom v bode 2 bolo v predošlom období trestné

stíhanie vo veci v relevantnom skutkovom rozsahu týkajúcom sa jeho osoby v samostatnom konaní vedenom pod PPZ-1031/NKS-PK-BA-2017 zastavené, pričom v súčasnom období je pri takmer rovnakom skutkovom obsahu trestne stíhaný, (iv) za nesprávny právny názor považuje, že je mu kladené za vinu konanie v rozpore s § 57 ods. 6 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní, (v) za konanie v rozpore s dobrými mravmi nie je možné považovať vyplatenie podielovej odmeny z hodnoty právneho sporu a ďalšie argumenty, ktorými či už v rovine právnej, alebo v rovine skutkovej vyvracia dôvodnosť vedeného trestného stíhania.

4. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie taktiež napádal arbitrárnosť napadnutého uznesenia generálneho prokurátora, ktoré *„je v príkrom rozpore s ustanoveniami § 176 ods. 2 Trestného poriadku“* a ktorým generálny prokurátor *„aproboval nezákonné a neústavné prvostupňové rozhodnutie prokurátorky... v ktorom bolo riadne, starostlivé a objektívne vyhodnotenie skutkového stavu nahradené aplikáciou expresívnych výrazov“*. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že generálny prokurátor *„ako sťažnostný orgán sa k mojím argumentom žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril“*. V dôsledku tohto postupu generálneho prokurátora je podľa sťažovateľa stav, keď nie je riadne oboznámený s konkrétnymi argumentmi, ktoré viedli k jeho obvineniu, v dôsledku čoho mu je znemožnené, aby v ďalšom priebehu trestného konania efektívne realizoval svoju obhajobu *„a rovnako platí, že napadnutým uznesením (a konaním a rozhodnutím ktoré mu predchádzalo) bolo porušené moje základné právo nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov a právo na spravodlivé konanie, čo rezultuje do všetkých nepriaznivých dôsledkov vyplývajúcich pre mňa z Trestného poriadku“*.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť nepripustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

11. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

II.1. Namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením prokurátorky špeciálnej prokuratúry:

14. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu prokurátorky špeciálnej prokuratúry č. k. VII/3 Gv 11/23/1000-30 zo 14. marca 2024 sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol generálny prokurátor uznesením č. k. XX GPt 8/24/1000-9 z 23. augusta 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Je teda zrejmé, že právomoci ústavného súdu rozhodnúť o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu prokurátorky špeciálnej prokuratúry predchádzala právomoc generálneho prokurátora v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Na tomto mieste sa žiada poznamenať, že sťažovateľ nepostupoval vo vzťahu k napadnutému uzneseniu prokurátorky špeciálnej prokuratúry v súlade s § 45 zákona o ústavnom súde a ním naformulovaný petit je v časti nedôsledný, pretože sa vo vzťahu k uzneseniu generálneho prokurátora č. k. XX GPt 8/24/1000-9 z 23. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia označených práv a jeho zrušenia, kým vo vzťahu k uzneseniu prokurátorky špeciálnej prokuratúry č. k. VII/3 Gv 11/23/1000-30 zo 14. marca 2024 sa domáha len jeho zrušenia bez vyslovenia porušenia označených práv.

II.2. Namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením generálneho prokurátora:

15. V súvislosti s uplatňovaním princípu subsidiarity ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia označených práv sťažovateľa v prebiehajúcom trestnom konaní vo svojej judikatúre konštantne a chronicky vychádza z právneho názoru, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 166/2010, II. ÚS 425/2017, III. ÚS 156/2021, IV. ÚS 80/2022, IV. ÚS 407/2024). Ústavný súd teda zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné sudy ako primárni ochrancovia ústavnosti (III. ÚS 79/02), prípadne iné orgány verejnej moci v rozsahu svojej relevantnej pôsobnosti.

16. Ústavný súd teda v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd

označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 407/2024).

17. Predostretú, už ustálenú rozhodovaciu prax ústavný súd rekapituloval aj vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 212/2022 z 28. júna 2022 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2022, v ktorom opakovane prízvukoval, že „Možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s určitými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.“.

18. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, keď o dôvodnosti, a teda zákonnosti a ústavnosti jeho trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval a ak bude rozhodovať, tak len na základe podanej obžaloby. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou. Teda samotné vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené a postavenie sťažovateľa ako strany trestného konania mu už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúcu plnú potenciú aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností mu za vinu kladených. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti náleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení s výnimkou mimoriadnych situácií, napríklad ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca väzbou (vo vzťahu k samotnej väzbe, nie vo vzťahu k rozhodovaniu o vine), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému/obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

19. Ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. K rovnakým záverom dospel ústavný súd aj vo veci sťažovateľa [REDAKOVANÉ] ako stíhaného spoluobvineného spolu so sťažovateľom, ktorého ústavná sťažnosť smerujúca proti uzneseniu generálneho prokurátora č. k. XX GPt 8/24/1000-9 z 23. augusta 2024 bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 569/2024-12 z 24. októbra 2024 odmietnutá z rovnakého dôvodu, ako je tomu aj v prípade sťažovateľa. Rovnako tomu bolo aj v prípade sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorého ústavná sťažnosť bola taktiež z rovnakého dôvodu odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 611/2024 z 10. decembra 2024.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu